

..יובל היה ילדי שלי, פרי אהבתי, חלק

מגופי. חלמתי על הרגע שיקרא לי, אמא'...

אושר. הגאות שגאתה בי חנקה אותי, אך אני חייבת הייתי לחנוק אותה בקרבי ולש-תוק.
זה היה מעט מן המחיר שחייבת הייתי לשלם.

★ ★ ★

כ שהודיעו לחורי על הלידה, נראו מאושרים. הם חיידו את הורה החי דשה. יובל קיבל את שם משפחתי. הזמנתי את אורי, את מפקדי ואת הרופא-הפסיכולוג. הם מצאו אם צעירה, אוהבת ובריאה, ככל אם צעירה אחרת.

יובל היה ילד שלי, פרי אהבתי, חלק מגופי. עיניו בהירות, שערו בהיר, גופו מוארך ואצבעותיו ארוכות. אצבעות ארוכות כות לך, יובל, אצבעות ארוכות ויודעות לאהוב — נזכרתי בדברי אביו.

הימים עם יובלה היו פיצוי לכל הסבל הנורא שעבר עלי. הוא היה תינוק נפלא, ואהבתי אליו גאתה מיום ליום. טיילתי איתו ברחובות. יום אחד פגש אותי חבר מהגמר נסיה בה למדתי. "למה לא ספרת שהת-חנת, אורה?"

"אני? נשואה?"

"אה, זה אחי? בכלל לא דומה לך. הוא מקסים! יש לך אמא מוכשרת!"

כך הפך יובלה להיות אחי. וכך קיבלו אותו גם דיירי הבית.

★ ★ ★

יום אחד נסעתי עם יובל לאחותי. הייתי מאושרת. ישבתי במונית, יובל ברור עותי, מחייך בעיניים עצומות, ספק יש, ספק ער. חלמתי על הרגע שיגדל ואחן לו די ויחדיו נטייל, והוא יקרא לי, אמא, ואני אקרא לו, יובל שלי. לא רציתי לחשוב על השאלות שיתעוררו אז. חשבתי רק שאם ישאל, אסביר לו בשפתו שלו מה בערך קרה, היכן אביו.

הבעיה עם יובל נפתרה פחות או יותר זמנית. הבעיה שנשארה הייתה מה לעשות אתי. יעצו לי להמשיך ללמוד. ראשית, אר-כוש לי מקצוע. שנית, אכנס שוב למסלול החיים. תלמידה מוכשרת הייתי, אך הפעם דבר לא משך אותי במיוחד, והפרידה מיובל העיקה עלי.

בלית ברירה, מתוך הצורך במקצוע וברפרסום, בחרתי לי במדעים המדויקים. עברתי לירושלים. שוב הייתי ציפור-דור. אבל חשיבות כל-כך מועטה יחסית לזאת!

מדי שבוע הייתי מגיעה הביתה כדי לדאוג את יובל. היינו מצטלמים ומצלמים אותו בלי סוף, ובחזרתי לירושלים היה תיקי מלא בתמונותיו.

תנאי למודי היו נוחים ביחס, לא היה עלי לעבוד — פשוט לא יכולתי מבחינה פיזית, וגם משום ששעות הלימוד התפשטו על פני היום. גרתי אצל קרובים. זה הגביל את תנועותי ביותר. חייבת הייתי לחייך קרובים, לשוחח שיהיה לי השולחן, דקאק כשרציתי לשחק ולספר חדשות מן הבית. במשך הזמן התרגלתי גם לכך, והשעות שלי היו כאשר הייתי מסתגרת לי בחזרי הקטן, עם החלון הגדול. הייתי לומדת בו, ישנה וחולמת. חולמת הרבה, זוכרת הרבה, מתגעגעת עד כדי כאב לאדם אחד שלא היה ראוי לכך.

מצב-רוחי שוב לא התחלפו באותה מהירות, וגברה שליטתי בעצמי, עד כדי כך שיכולתי לחייך בנימוס לאנשים שברצון הייתי מחרת על חברתם.

היו רק ימים מסויימים בחודש, ימי המחזור החודשי, שבהם היה שוב תוקף אותי הדכאון. הייתי מסתכלת אז על המציאות בעיניים פקוחות, רואה את כל השחור שבמצבי, את העתיד שאינו עשוי לצפון הפתעות לבני. היו אלה ימים קשים, ימי שנאה עצומה לכל גבר עלי אדמות, ובמיוחד לאותו אחד — דן. דן היה בעיני כולם. בכל אחד שהסתכלתי ראיתי רק אותו. ויחסי לגברים היה למעשה יחסי אליו.

בטוחתני שאילו היה מודמן לידי באותן שעות, הייתי מסוגלת אף לרצחו בדם קר. בימים אלה הייתי ממש פושעת בפונטנציאל.

הייתי מסתובבת בחדר כלביאה בכלוב. לא היו שם כלים שאפשר היה לנפצם מבלי שירגישו בכך, אבל את אצבעותי הייתי נושכת.

זה היה בדרך יום או יומיים, ואחר שוב היה הכל רגיל, יופיומי, למשך חודש ימים. הייתי שוב צעירה אחת מני רבות.

..גופי היה רעב לקירבתו של גבר...

רושדים היא עיר יפה, אצילית, והוד קדושה אופף אותה. יש בה מדרשי למוד גבוהים. לומדים בהם נשים וגם גברים. אני הייתי — לגבי רעי ללימודים — צעירה, נאה, בוגרת ברוחה, מושכת. גופי היה נהדר. גוף בשל. שערי היה כהה ועיני ירוקות. גברים הרגישו מאו ומתמיד בקיומי, וגרמו לי להרגיש גם בשם, למרות שלא הייתי מוכנה שוב ל- LOVE AFFAIR. פהם לא הייתי מוכנה לשחק את תפקיד האשה האוהבת, בשעה שהייתי רחוקה מואת, ואת מחשבותי העסיקו רק דן ויובל.

גופי חשב אחרת. הוא לא התחשב ברגשותי ומחשבותי. הוא

היה רעב ומשתוקק לקירבת גופו של גבר. היו לילות שלא יכולתי להירדם בהם. ימים שנסעתי בהם באוטובוסים דחוקים, וכל מגע זר הכאיב לי וגירה אותי. לפעמים אף הזכירו לי ריחות מסויימים את ריחו המיוחד של דן.

ובאחד הימים האלה פגשתי בו. גבר ככל הגברים. היה בו משהו שהזכיר לי את דן. איני יודעת בדיוק מה היה זה. אך כיוון שזה היה, לא היססתי הרבה. גופי שקט במקצת, ואני עזבתי אותו. אחריו בא אחר.

★ ★ ★

אחר כך הופיע אמנון. הוא השתייך לסוג הבחורים הלבניים והפשוטים. הוא כבש אותי בכנותו וחיבתו אותי. מצדו הרביתי לשמוע הצהרות אהבה. התקרבו מאוד זה לזה. וידידותנו גברה ובקירבתו הרגשתי את עצמי רגועה לגמרי. יחסינו קרובים היו, אם כי לחיות כבעל ואשתו לא חיינו. נעים היה לי וטוב לי, שהיות בקירבתו העלו חייך על שפתי. אלא — שיום אחד הוא נעלם. כתב מכתב ונגמר.

כעבור יומיים התברר לי שיד הרכילות הייתה בדבר. מישוהו כנראה דאג לספר לו מי היא בדיוק הנפש הטובה והתמימה שהוא יוצא בחברתה. זה גנע בי והכאיב לי. לא משום שאהבתי אותו, כי לא הייתה זאת אהבה. אלא פשוט משום חוסר הערכתו אותי עד כדי כך שלא יכול היה לומר לי בפני את האמת. התהלכתי ימים אחר-כך כשטעם רע צורב את שפתותי. לא יכולתי להישיר מבט בפני אנשים. פחדתי שמבטי עיני יגלו את הנעשה בי והתביישתי בכך. לא ניסיתי ולא רציתי להבין אותו, יתכן שגם הוא נפגע.

ימים אחר כך הזדמנתי למסיבה. אחת מאותן מסיבות מצומצמות על כוס קפה וכריך. אני באתי לשם בגפי. סתם כך, להתברר. ראיתי שם את אמנון עם בחורה אחת. הוא ראה אותי וחיך אליה. הוא חיך אליה בדיוק כפי שפעם חיך אלי. ידעתי שהוא אוהב אותי, והחלטתי לפגוע בו.

ראיתי בפנית החדר את חיים. הוא היה כמעט זר לי. הכרתיו היכרות רופפת, בת שעה אחת. הופעתו הייתה נאה ומרשימה. ניגשתי אליו, חיבקתי את זרועו וביקשתיו לצאת עמי החוצה. שם, במסדרון החשך, ביקשתי את שירותו.

"אני זקוקה כעת למאהב, ואני מוכנה לשלם את המחיר."

הוא היה גבר נאה, מושך ואיש שיחה נעים. דקורציה מוצלחת ביותר. יתכן שאילו חופשית הייתי לנפשי, הייתי מבחינה בו רואה בו אובייקט לציד. כעת רציתי להכעיס את אמנון, והייתי מוכנה לכל. חיים גם כן היה מוכן.

נכנסנו לחדר כווג מימים ימימה. רקדנו צמודים, חייכתי אליו. הסתכלתי הישר לתוך עיניו. הרביתי לשמוע מפיו לחשושי אהבים, ולא הטרחתי את עצמי גם לנסות ולמין את האמת והשקר שבהם.

אחר כך נגמרה המסיבה ויצאנו. הגיעה העת לשלם את המחיר. זה היה מלאכותי כל כך, ומסחרי כל כך, שאף חיים לא עמד בתוקף על מילוי הבטחתי. הוא רק ביקש הסבר. ניסיתי לספר לו מה גרם לצעד זה. הוא בשום פנים לא רצה להאמין לי שסתם, כדי